

Биљана Мешић Јанковић
Зорка Стојановић
Драган Т. Јовић

ОСЛОБАЂАЊЕ ОД ТЕСКОБЕ

или

Под пачком различно....

Едиција
„Стишки књижевни круг“
Књига бр. 40

Уредници:
Милисав Миленковић
Данијела Божичковић Радуловић

Биљана Мешић Јанковић
Зорка Стојановић
Драган Т. Јовић

ОСЛОБАЂАЊЕ ОД ТЕСКОБЕ

или

Под тачком различно...

Новембар 2017.

ПРОЛОГ

Књижевни критичари који су својевремено писали о стваралаштву ондашњих песника, на пример: Диса, Бојића, Ракића, Бранка Радичевића, и многих других, имали су свој лични критеријум. Они су се руководили класификацијом према књижевним врстама.

Напоре до са развојем друштва и друштвено-политичким кретањима (јер је живот у сталном кретању) и поезија је добијала нове облике и изразе. Што је нормално. Садржала је: мало апсурда, егзибиционизма, авангарде, ништавила, еротике, недефинисаности. Али, задржи се у неким песмама дивне у осећајности заборављене романтике. И једно и друго је корисно. Данашњи ствараоци, а посебно надарени песници, сигурно су у праву, опет понављам, кад траже нове изразе, нове изражајне могућности и тако величају и обогаћују поруку поезије. Без праве поруке нема добре песме! Јер, ако набацамо своје мисли, без стилске јасноће, а има и таквих, не можемо очекивати од читаоца да их он правилно тумачи, или разуме. Мислим да употребом неоригиналних идеја песник губи свој индетитет, а вероватно и поезија. Опет се ја „закачињем“ са некима, а стварно немам такву намеру. У овом времену добро је писати. Има у текућој поезији бисера које треба издвајати и брусити. Толико сам добрих песама прочитао и чуо, да сам се питао: „Па колико овај

србски народ треба још да очајава попут Филипа Вишњића, који је иако слеп видео зору? Посебно ми је драго да сам тражио мисао водиљу у младим песницима у њиховом песничком бунту“. Ограничавајући се на бунт, схватио сам њихову тежњу, да у поезији озваниче свој идентитет, свој пркос и своје достојанство. Ево једног, можда неуспелог поређења. Бранко Миљковић је шездесетих година прошлог века донео, по мени, нов израз у поезији у односу на неке већ устаљене оквире. Било је време комунизма, када је Бранко говорио да ће поезију сви писати. Ево, после толико година, стрепње, јада и победа, сви ми пишемо. Пишемо поезију не из луксуза, салонских баханалија, лажних вредности, мазохизма, ината, или не дај Боже – користи. Пишемо је из дубоке потребе разговора са људима. Ако је пастир, у тренутку инспирације, у усамљености или надахнућа, док је гледао стадо како пасе, испевао опет своју лирску песму, поставља се питање: треба ли да се одрекнемо лирике? Песма поседује основну жељу песника да искаже своју личну импресију, и особену емоционалну реакцију на оно што га окружује. Управо субјективна осећања и ставови представљају лични песников печат, што по мени значи да песма треба да има своју мисију, поруку и лепоту. Јер, ако се одрекнемо свог духа, зло нам је на помолу. Вероватно нас тада (као народ) неће бити више? А о томе одлучиће они који долазе после нас. Оставимо им бар мало поверења и љубави. И зато све што ми напишемо објавимо и формулишемо као

нови прилог, у писаном стваралаштву, треба ставити „под тачком разно“. А време ће одређивати трајање или заборав! Сви смо ми на Земљи пролазни и краткотрајни! Наравно, опет „под тачком разно“!

Драган Т. Јовић

БИЉАНА МЕШИЋ ЈАНКОВИЋ

„...НЕ БИРАМ КАДА,
ЈА БИРАМ КАКО...“

Треба нешто написати о Биљани. Тамо негде на „Охридските језери“, Биљана је својом душом белила платно, као што ова наша Биљана бели своју душу и нуди нам бисерје. Боже, какве ли мудрости или случајности, вода и песма, Охридско језеро и Дунав плави! Или је то само моја фантазија? Али читајући твоје стихове, Биљана, отварајући твоја скривена врата душе, инкогнито, дошао сам у своју немилост песничког сиромаштва да сам недостојан, јер сам у твојим речима тражио излаз из лавиринта у коме ти вијаш своју песму. А онда ми на ум дођу стихови „... ти си лутка мала. Па не слутиш смисао жалосних сонета, још је много карневала до твог бала,.... ал’ ће доћи доба кад ћеш ко Елвира, дон Хуана сита и лажних Кавалира, сетити се, сјетно нежне ове строфе“. Ја знам да је ово Антун Густав Матош, и не желим да знам ништа више, јер из твојих стихова чини ми се да могу много више да сазнам. Он је једној девојчици отворио своју душу, као што се твоја песма у твојој души опире моћном Цезару (смрти) латинском изреком „Ave Cesare morituri te salutat - (поздрављају те они који ће умрети), и онда до краја у свом пркосу - *Mors certa - Hora incerta*,

„Све знам, само не знам када ћу умрети, Смрт је извесна, час је неизвештан“.

Боже колико храбрости у твом стиху, као да си пристала да „sua sponte“, добровољно ти одређујеш трајање свега када кажеш:

„Свесна сам да ја не бирам КАДА, Ја бирам КАКО.“

Моје године, можда би требало да ме уче мудрости, али себе не сматрам доученим да одређујем дистанце између рођења и смрти, или вредности изреченог стиха, али ме стихови занесу и однесу у пределе песниковог трагања, и онда ми се учини да су песници достојанствени проповедници спокоја човековој патњи, јер дарују наду.

Ја немам права, ни храбрости ни компетенције, да својим речима китим нити кудим твоје песме. Читам их као обичан смртник и више не верујем да се песма пише ни из ниједног другог разлога осим из љубави. А у твојој поезији, љубав је значење свега, твог рођења, опстанка и твог бивствовања, јер,

„ Зашто увек издајемо љубав?

Реци ми,

Ако погазимо себе

Шта нас још може чинити људима?

Како си ти у својој песми богата као Нада која се жељно ишчекује. Нека ти је радост и осмех на дар, анђелу доброте.

Драган Т. Јовић

AVE CEZARE MORITURI TE SALUTANT

АВЕ ЦЕЗАРЕ - ПОЗДРАВЉАЈУ ТЕ ОНИ КОЈИ ЋЕ УМРЕТИ

Ave Cezare morituri te salutant
реткост је жена у арени
где због твог хира
и личног задовољства
о животу и смрти
само твој палац одлучује.
MORS CERTA, HORA INCERTA
(Све знам само не знам када ћу умрети,
Смрт је извесна- час је неизвештан)
знаш ме
ја сам она што је освојила арену
и дрвени мач,
и изгубила право да се у арену врати.
Али данас је другачије,
Данас ти не дам за право!
AVE CEZARE MORITURI TE SALUTANT
али данас није тај дан.
Не уздај се у то што сам жена,
и не рачунај на моју слабост,
вратих се sua sponte(добровољно)
због правде запаљеног Рима,
ја потомак племена ратница
жена без десне дојке и верижњаче,
без милости и слабости

некад гладијаторка
уек часна ратница
и направих свој избор
HONESTA MOR TURPI VITA POTIOR
(Боља је часна смрт, него сраман живот)
изазивам те
okulos pro okulo, dentem pro dente
(око за око, зуб за зуб)
Правда за Рим
QUID LICET JOVI NON LICET BOVI
(оно што је дозвољено Јупитеру није волу)
не долази Ерато сваком
чак ни ако запали Рим
данас неће други испаштати
твој грех!
Данас воља Рима
неће зависити од твог палца!
RIME, SURSUM CORDA-
PRO FUTURO!
Риме - горе срца за будућност.

ПЕСМЕ СА ПОСВЕТОМ

РУШКА 1969-2012

Рука за букет,
Марамица за руку...
Корак за вечност...
Суза за крај!
(колико ће их још бити?)
Корачаш ли
По вртовима...рајским?
И
Ко је
Кога си у кораку
Ка вечности зауставила
Дарујући му
Живот?

РУШКА 1969- 2012

Чујем ти кораке у цвркату птица
И шуму крила.
У невиду те видим,
Кад затворим очи.
Коса ти се уплиће у облаке
А смех у крошње дрвећа...
Нетрајну те видим у трајању.
Нема ме у твом лету
Али тебе има у мојим трептајима.
Песмо младости моје
Твоје срце куца непознаници...
Одлазећи
Даровала си живот...
И сваки је откуцај
у нама
у трајању пролазних
теби- непролазно

МОРФЕЈЕВО КОПИЛЕ

Немој,
Тешко је волети мене.
Ја сам само
Морфејево копице,
Од богова одбачена,
Од људи неприхваћена,
Ту да сан дарујем
А да га сама никад немам.
Немој,
Тешко је волети мене
Колико год
Да ми пружиш
Превише ће ми премало бити,
Јер мени тако мало треба,
Тек да ме погледаш
Изван сна.

ПРИЧА ИЗ ЕДЕМСКОГ ВРТА

Гледа она мене...
Гледам ја њу...
И познајем је,
А непозната ми је.
Знам јој ситне,
Округле очи
што својим сјајем хипнотишу.
Познат ми однекуд
Тај шуштави глас...
Као да сам већ чула
Све те слатке речи.
Али глас...
Ко шуштање папирне кесе
У којој је нешто...
Па ме изазива
Да руку завучем...
Да видим шта је то...
Одакле је знам?...
Шта ли је у кеси?...
Познајем тај глас,
Тера ме да руку у кесу завучем...
Хоћу... Али...
Замириса ми однекуд
Слатко од јабука...
Сад знам одакле је знам...
Насмешим јој се
И кажем:
„Нека, други пут,
Сада журим
Да залијем воће у свом врту!!!“

ОПРОШТАЈ

Тражим опроштај
За све оне
Који ми огледало разбише.
Тражим опроштај
И опростих
Јер од огледала
У коме се дивих свом лику
Омогућише
да видим сјај своје душе
разбацан у безброј ситних
кристала око мене,
а то ми више разбити не могу.
Тражим опроштај
јер тек кад су ми
разбили огледало
ја сам заиста видела себе...

ЗВЕЗДАНИ КОВАЧ

Ноћ је прозачна и нежна
И ноћас ти не кујем звезде
На наковњу од снова.
Ноћас те ћутим
Као трен
Који се побожно чува
И речи ми у твојим мислима
Да знаш
Кад погледаш у тај наковањ
Да више нисам
Звездани ковач,
Да ћутањем љубави своје
У башти живота
Сад негујем
Три крина.

НАЛИК

Изашао си на трг
И продао снове.
Отишао на реку
И бацио обећања.
Отишао у башту
И погазио љубав.
А онда си на галији продао мене.
Сад живиш нов живот
А желиш стари.
Идеш у залагаонице
Где продају изгубљене
И нађене ствари.
Снове нико не сања и не продаје.
Обећања нико и не тражи и не даје.
А љубав...
Ко за њу још мари!

Само се робиња једна
Нашла у твоме болу
Поделила је снове с тобом,
Поделила и љубав своју...
Само ти једно није могла дати,
Оно обећање у реци
По коме као робиња на галији плови,
Проклета од тебе у младости својој.

ОБИЧНА ЉУБАВНА

Када ми очи засветле
Сунчаним сјајем
Знам - ти се будиш.

Када ми звездама
Засветли чело
Знам - ти тонеш у сан.

Када ми у ноћи
Сенка падне на јастук
Знам - то ми се срце плаши да те губим.

Када ми душа
Затрепери музиком
Знам- твоје су ме се мисли дотакле.

Топиш се у облацима
И киша си што ми пада на лице.
Стапаш се са сунцем
И топлина си што ми пада на срце.

Са ветром ми се играш у коси,
Ледом ми витраже по срцу шараш.
Снове ми нудиш
Па ме њима завараваш.

Али кад ме у јутро рано
У голо раме пољубиш
Знам зашто сам срећна
Када се зором пробудим.

ВОДУ У ВИНО

И ево ме опет
Да ти се у чашу утопим,
Онако,
Тек по повратку са Голготе,
Окрвављена,
Израђавана,
Да ти воду у вино претворим,
Да те алавог нахраним.
Опет
И по ко зна који пут,
Да те именујем
И причестим
Ја луда,
Упорна,
Увек иста
Иако сам одавно схватила
Да је и Јуда
Научио да протура десни образ.

ИСКРЕНА

Нема свемира
Који сакупити може
Све избљувке твоје
Створене у расцепу емоција,
Побране по кулоарима,
Сажвакане
И избачене,
Присвојене
И предате,
Па поново сажвакане...
Мени дате
Да их подупрем
И слепим...
Да им клицу створим...
Јалово семе сејеш
У плодну душу
Не би ли смислом изникло...
Зар не видиш да је узалудно?
Мислиш
Ако довољно дуго,
Ако довољно гласно
Понављаш
Запамтићу...
Залуд је...
На крају ти могу дати
Само трен
У коме ћу заборавити
Да сам те срела незнајући.

ОГЛАС

Продајем срце...
Дајем га у бесцење...
Још ради...
Само је мало уморно,
Препуно рана,
Свакаквих...
Много пута искидано,
Понекад згажено,
Превише је давало
Па је мало крхко...
Ево,
Продајем срце,
Уморно
Али пуно,
Некако и превише пуно
Нежних осећаја
Који шикљају кроз његове ране.
Продајем срце
Или га мењам
За неко практичније...
Можда метално...
Или камено...
Али лепо исклесано.

ВЕТРОВА УСПАВАНКА

Сакупљала сам
Бисере ветрових уздаха
Да закрпим поцепане зенице.
Везла сам завесу
Од паучине месечевих зрака
Да превијем ране времену.
Ткала сам боје дуге
Да заварам сузе
И окретала...
Окретала други образ
А он ми није дат.
Дате су ми само другачије очи,
Са поцепаним зеницама,
Као понори до душе.
Очи које виде невидљиво,
Знају сакривено,
Које су изнад речи.
Дубоки понори
Што у поноре пониру
И плачу у немоћи.
Сакупљала сам
Бисере ветрових уздаха
Да закрпим поцепане зенице
А они направише
Ветрову успаванку
На вратима моје душе.

БРЕЗА

Бреза сам што сребром трепери
Под ветром сећања на твој лик,
Стваран ко сећање на младост,
Као стварност далек.

Не плаче ми срце, не боли душа,
Моје лишће не кида ништа.
У стабло се моје не урезује,
Ни једна реч велика и ташта.

Само треперим у нежности својој
И лишће ми весело мења боје.
Ако ветар се заплете у гране брезе
А она шуми, да ли то значи да се воле?

НЕ ПРОЂОХ НИКАД КРОЗ ПРИЈЕДОР

Не прођох никад кроз Приједор!
Баласт љубави
Претежак ми беше
За тражење корена.
А он не зна...
Створитељ мој
Створи ме
Соломонов храм
Да чува ковчег његове љубави
У знак савеза
Између Богова и људи.
Не дадоше му благослов
Родитељи покопани давно,
Ни рођаци у збегу изгубљени.
Под оловним небом
Сам је тражио пут.

Не прођох никад кроз Приједор!
Постојећа не постојим.
Реч без одјека.
Истинита у илузији,
Стварна у љубави,
На међи два света
Где рат оправдава љубав,
А љубав превазилази грех,
Тачка у којој су се
На трен сударили крст и месец.

Не да Ислам
Да га Православац проповеда.
Не прођох никад кроз Приједор!
Ни да однесем цвеће
Селиму и Паши,
Ако ико и зна где су покопани.
Никад не изговорих:
Ово сам ја,
Слика у бесмислу,
Храм на туђем темељу,
Кров од вашег неба.

Не прођох никад кроз Приједор!
На стази свог постања
Још стојим,
У ћутању бесомучно
Тражим одговоре.
Ако те сретнем
Хоћеш ли ме препознати?
Ако ти кажем
Хоћеш ли знати?...
Године узимају данак,
Отврдне душа,
Речи се расплињавају
И губе...
Ђутим
А мој неми врисак
Два неба цепа
Тишином својом
„КАСИМЕ! ЈА ПОСТОЈИМ!“

БЕЗ ОДГОВОРА

Реци,
Колико се живети може
Када ти ишчупају срце?
Колико те
Могу убијати
Под светлом доброте?
Колико је злочина почињено
У име љубави?
Можемо ли разумети
Оно што је изнад речи
Ако само памтимо
Да смо некад имали срце?
Има ли ико изговор
Довољно добар
Да себе пред собом оправда?
И зашто
Ради привида
Жртвујемо вредности
Које нас чине стварнима?
Реци ми,
Ако смо од љубави саздани
Зашто увек издајемо љубав?
Реци ми,
Ако погазимо себе
Шта нас још може чинити људима?

КУЋА НАДЕ

На вратима њеним
Кидаш невидљиву паучину
Са заборављених осмеха.
Кроз дебеле зидине
Злодан не походи.
Бориш се са демонима својим.
Само у сну они се враћају.
Само у сну од себе
У себи не можеш побећи.
Кулучиш опет
У повампиреном сећању
Проживљеног
Чекајући пламени мач сунца
Да ти демоне растера.
Јутром оштриш нокте
Да небо изореш,
Да посејеш снове нове,
Јаке и светлости пуне.

САМСОНОВА ПЕСМА

Ноћас ти певам
о пријатељству,
о бестелесном усуду
чистих душа,
о томе како сам
вео свог срца простирао око Сунца
да сажежем врелину
која је претила
да ти сагори крила.

Ноћас ти певам
О искрености,
О привилегији доследних
Што откривају срце
И стављају га на мету
Не тражећи ништа заузврат.

Ноћас ти певам
О племенитости,
О величини малих
Који дарују душу,
Плачу за све који немају суза,
Не преиспитују разлоге
А дарују све.

Ноћас ти певам
О вери у драга нам бића
Којој се приклањамо

целом душом
као што се дан приклања сунцу,
о чистоти душе
којом чистимо кал драгих бића,
непритворени,
несебични.

Ноћас ти певам
О издаји.
О леку справљеном за мене,
Зар не знаш да знам?
Желиш тај лек
А не знаш да ја њему припадам
Више но он мени.
Да лек за тебе имам
Али га не поседујем
И не могу ти га дати.
Ноћас ти,
Криком рањеног Самсона,
Певам последњи пут.

НЕ ЗНАШ

Гледаш ме, али ме не видиш.
Слушаш ме али ме не чујеш.
Волиш ме љубављу обичном
И знаш ме али ме не познајеш.

Не слутиш дубине моје душе,
Мирне површине ни вирове.
Не знаш моћи ни слабости,
Када се излива душа, далеко си од обале.
Ту си и стена о коју се ломим.
Воде моје душе постаће муљ и блато,
Јер, моје речи одјека немају.
И ако ме чујеш не хајеш за то.

МОЛИТВА

Боже,
Дај ми снаге
Да не узлетим
У висине гордости,
Да се не ушушкам
У меком крилу сујете.
Стојиш у месту
Док све око тебе ко бујица јури.
И то није твој глас,
То ниси ти,
И ово није моја прича.
На исти ћемо циљ
И стићи ћемо
Ти стојећи у месту,
Ја корачајући,
Ти одморан,
Ја израђавана,
Ти без ризика,
Ја кроз вртлоге.
Твој мир створен у невиђењу,
Мој мир прекаљен у бујици...
Али ја ћу знати
И мирну површину воде
Што испија сунчев сјај
И шапат лишћа врбе
И хладноћу кише
И мир после вртлога
И рећи ћу
Вредно је тога.

КЛЕОПАТРИНА ПЕСМА

Желиш мој трон
И моје жезло,
Моју златну хаљину
У којој сам упознала Цезара.
Желиш моју круну.
Али,
Не желиш да их добијеш,
Заслужиш,
Не желиш да ти их дам.
Желиш да их отмеш
Понизивши ме.
Пази се,
Нисам ја царица тек тако постала.
И без хаљине познаће ме,
И без трона волеће ме,
И без круне поштоваће ме,
И без жезла владаћу...
А да ме понизиш
Не можеш,
Јер имам ја
Корпу са смоквама
за послужење.

МОЈА ПЕСМА

Била сам
Јака и неумољива,
И газила сам
Без милости,
Без срца,
Без слабости.
Јуришала на
Седмоглаве
Неустрашива
Цепала сам небеса аждаје,
На авети...

И кидала сазвежђа...
Таква сам била!
Сада,
Јутро поздрављам осмехом,
Извлачећи
Ону божанску мрву из себе.

ИГРА

Дуго сам се ноћас играла.
Своје страхове сам
Пујдала на авети
И смејала се
Сопственој слабости.

Дуго сам се ноћас играла
Са својим демонима,
Гурајући их у поноре
Сопственог незнања.

Дуго сам се ноћас играла
Са сопственим мислима
Смејући се као дете које зна
Да је сваки трен дар,
И да мој живот
И није само мој,
Да неко други о њему одлучује
Руком судбине.

Дуго сам се ноћас играла
Са својим спознајама,
Свесна да ја не бирам КАДА
Ја бирам КАКО.

ЗОРКА СТОЈАНОВИЋ

»...ОСЛОБАЂАМ СЕ
ТЕСКОБЕ...«

Засигурно знам да ће песници, који стварају песму, као штит одбране у свом бивствовању, ући у рај књижевног коначишта. Мада су у сталној неизвесности. Песници су дежурни бележници тока реке, названом живот. И зато, када се дотакнем стиха Зорке Стојановић, увек сам пред дилемом: како схватити лепоту и трагику живота, о коме Зорка тка своју песму.

Зорка Стојановић је извојевала своје место на листи признатих и познатих песника и песникиња у српском миљеу. Мисаоним стихом она, зашавши у свет поезије, истражује и анализира свет око себе. У песми се надпевава песмом и не стида се своје туге. То њено богатство и разиграност Биљанине песме чине ме поносним, што су ме примили у друштво песника чувара душе. Последња књига песама Зорке Стојановић „Крик на длану“ бритког је и прецизног израза и сликовитих епитета. Поетеса помало тужно преиспитује све што је окружује. То је крик побуњеног човека, који не пристаје на безумље времена у коме живи „Песник је смртна птица“, рече Србољуб Митић. И он дели судбину сиромаша у немаштини. Дели он и своју душу оберучке. Прихвата туђе бриге као своје.

У овом кратком избору Зоркине поезије, тешко је од лавине импресија изабрати најјачу песму. јер, свака се песма претвара у слике. Оне носе присутност линија и боје, трагике и поноса. Оне су као „Дрво-запис“:

„.....Много је времена требало
да се нађемо, препознамо
и коначно у запису овом настанимо.

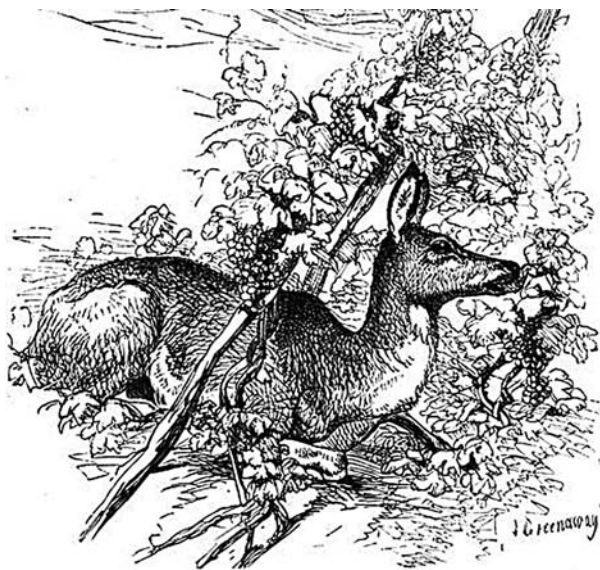
Ето, по томе се препознаје Зорка Стојановић,
јер се „Ослобађа тескобе!“

Драган Т. Јовић

ЗАМКА

Странац сам
пред челичним оком
јастреба
и свезнајућим челом сове.
Пред зеленим псима
скривених ловаца,
ћутим.
Поставили су замку,
да лове птице, срне
и виле ведрих дана.
Станите ловци,
Станите!
Уз скривено језеро трава
чами ветар,
бржи од ваших мисли и паса,
невидљив за ваше очи.
Постајем бегунац,
јер не могу да ћутим,
и гледам како у мој прозор
удара незнана рука сваке ноћи.
Не идите мојим трагом!
Нисам више она
које се сећа горског језера.
Не стојим у чистом јутру,
под белим горама,
да чујем истину
њених струна.
У дубини груди, под срцем,
чујем лавеж.

За плавом кошутом
полазим преко ломљивог стабла
над реком.
На другој страни
поново берем
у крошњи јутра росу,
најслађи плод.
Станите ловци!
Опет сам она стара,
којој се враћају ластавице
у груди на леву страну.
Ћудљива сам, немирна,
луда од љубави.

НЕ ПОЗНАЈУ МЕ РУЖЕ

У потоку месечине
квасим косу,
и сушим је на туђем ветру.
Не познају ме руже,
ни ноћ - баштован,
и не прима ме док не сазна
ко сам и одакле сам.
Ћутим.
Не говорим
да сам изашла,
из његових груди,
и да не могу да се вратим.
Бела птица
ми из прстију
вади оштро трње.
Ослобађам се тескобе.

БИЧ УСПОМЕНА

Говори камен,
а прича му дужа од зуба и језика.

Из приче, извирују векови.
Векови из рамова
затим силазе низ зидове,
а рука умирућег
дотиче кондир
Мајке Југовића,
да умилостиви немилосно.

Падају речи са камена на камен.
Ту нам је увек постеља била;
Сањамо казане речи
записане сјајним словима,
што ћуте испод смртног броја.

Дух битке на Косову пољу,
ишаран главама предака,
на висовима повезују животе
дугим бичем успомена.

Протекле су крваве реке,
и још увек се сливају притоке.
Шта ћемо са њима?

Сна нам нема.
Буди нас светлост Видовдана.

ЗНАК

Везаних очију
тумарам,
између жеље и судбине.

Бауљам путем
зрелог бола,
и исписујем своје име
као што планинари
у густој шуми
остављају свој знак.

Да ли се ја то враћам себи,
или пута заиста нема.

НА ДРУГОМ КРАЈУ НЕБА

Спава година
на другом крају неба.
Телом притиска снове
и краде ми сећања.
Ружом која се не бере,
брани кућу
између сна и заорава.
Камен у светлости сна
почиње да цвета,
а звезде се вечно
и немогуће љубе,
водећи гладну чежњу
за руку.

МОЈ СВЕТ

Све се у тренутку сломи
кад обмане падну
на моје дланове.

Ко ће спојити крхотине,
и обновити срушено?

У ломовима

круни се време.

Један стих ми обећава,

други се руга.

Можда је разум јачи

Од слабости срца,

које држим у руци.

Можда су други светови

топлији од овог нашег?

НЕЋУ СЕ ВРАТИТИ

Нећу се вратити
топлом загрљају
винограда,
и каменим громадама брда.
Као потоци,
котрљају се мисли
у којима мирише
трешња и смола.
Гледам,
босонога деца
силазе низ реку,
изнад које круже галебови,
што личе на наше мостове.

СЛУТЊА

Заборављен плод у руци
летњем се сјају враћа.
Лист се претвара у злато,
њише на грани ветра
и одлази високо
да падне као звезда.
У очекивању кише,
облаци се сусрећу
са усамљеним птицама.
Цвет у зубима веверице
не жели да плаче.
Од ужареног лета,
краде папирнату песму
и шапуће присно псу,
који о верности ћути,
или, можда крај
слепог трагања слути....

ВЕТРОВИТ ДОМ

Песма је моја
кућа у облацима.
Ветровити дом,
трошан и прашњав,
усамљен и без одбране.

У топлу тишину
кријем прошло,
додирујем будуће,
како бих мирне даљине
осликала душом.

Слушам и љубим
звоно пријатељства.
Не желим ратове и збегове
јауке и мараме црне.
Не бежим,
не могу ме стићи,
као што небо
не стиже своје звезде.

Стежем у руци песму,
без крика,
и пружам перо драгој руци
да песмом Сунце обнови,
запише имена
којих више нема,
и одврати песму-дете
да се умиљава небу.

Недостаје ми музика.
У мени
хладна тишина
и зрак чежње.
Измучена несаницом
окренула сам ти леђа.
Млад месец је крив.

СЕНКА

Из Сунца извире река,
пуна дрвених чамаца,
док се сузе светиљки
скупљају у очима.
Како рећи боли,
на непознатом језику?
Тврде постеље иза камених зидова,
бацају сенку на моју сенку,
дугачку као небески пут.
Како рећи самоћу
у графици непознатог,
у којој мала тачка прелази
од реке до реке,
од младог тела на сувом лишћу,
до старе јасике са круном ветра
и препелице?

ВАТРА

Одсјај муње
у мојим очима,
претвара те у звезду.
Падају кише.
У мени расте непогода,
коју не могу наслутити птице
ни карте гатаре.
Твоје лице у одсјају муње,
дуго већ мојим погледом броди.
Где да склоним од кише
ту ватру што траје?

С. С. С.

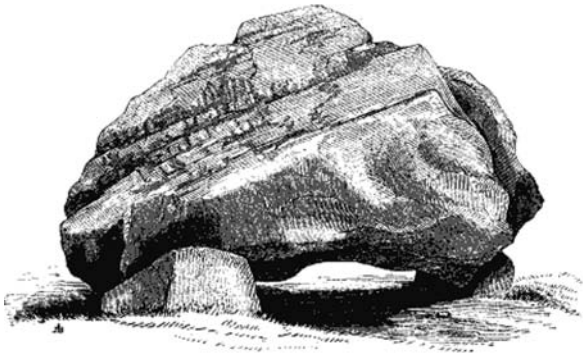
КАМЕН

Умножава се бол.
Бива све тиша,
и дубља
док силази у срце.

Буди крик,
у плавом сну.

Утеши ме, ти једини!

Без тебе сам камен
бола и јада,
громада, осуђена,
да буде рушевина.

ФЕЊЕР

Преко ножева
пада ноћ.
Да те нађе изгубљеног
међу гласовима љубави,
крадљивцима светлости,
иде фењер.
У моје ноћи
утапају се пусти предели,
црни ветрови кидају сан,
лоше вести,
о твом срцу доносе.
Ако поново ноћ.
на твојој стази заспи,
не брини,
један иде фењер,
да те нађе изгубљеног.

ДРВО - ЗАПИС

Прхнуле су ластавице високо,
из крошња у небо.
Знам, неће падати киша,
иако се грмљавина
дивље пролама
и муње шарају
чудесне лавиринте
огњених линија.
Као да су узлетеле
са камене скулптуре,
под уплахиреним
јатима облака.
Сусрећу се у мојим мислима
за речи нове песме.
У виру Нишаве,
у клисури Сићевачкој,
наилазим на разгранато дрво,
са Бранковим ликом.
Много је времена требало
да се нађемо, препознамо
и коначно у запису овом настанимо.
Пишем уздрхтале редове у праскозорје,
које не хаје за људско време.
Пишем тишином,
исконске светлости
која се отвара као књига.

ПРОЗОР

Спавам на јастуку
од меке бајке,
где је некада сањарила мала, бела вила,
док сати преко мене плету
блиставу паучину.
Не смета ми несташни дах
огрнут лишћем,
јагодама црвеним и црним,
на дрхтавим грудима.
Са друге стране реке
птичји глас упорно куца
у невидљиво, звонко стакло,
на прозор плаветнила.
Отвара се мутни прозор,
груди испуњава јасна даљина,
светла тајна похрли
до сржи тамне тајне.
Устани, пенушави таласу
од невидљиве светлости,
пренеси ме у кућу без зидова.
Хоћу да видим,
куда се склања непознати у мени,
зашто одлази и опет се враћа.

ОКО МОЈЕ

Из твог ока извире
пламен и зов
да дођем,
и у теби се угасим.
Око моје брбљиво, уздрхти
од радости сусрета,
несмишљено тренутком растанка
и сиромаштвом испружене
руке просјака.
Песмо,
на његове око се никад не угледај!
Слади лепоту сна,
и куди светлост
што небу краде звезде.
Најлепши плави погледу,
знам да је мој пад - твоје кретање,
могућност да живиш спокојно
у сјају на сенкама биља,
јер само ти имаш кључеве
од украдених тренутака.
Опрости све увреде.
Обесна сам понекад,
као што си ти око моје брбљиво,
жедно мене.

РУКА

Прозрачна руко,
птицо са крилима од младих жеља,
долазиш у тамни сан,
додирујеш мој лик,
обасјаваш га светлошћу
давних невиних јутара.

Гипка руко,
птицо са крилима од младих жеља,
из сна журиш у даљину мог живота,
док на утринама младости
скупљаш плаву месечеву росу,
и комаде разбијеног сунца.

Тихе гласове
сипаш у ноћну свежину,
док у зараслом грму година,
тражиш гнезда заборављених имена.

Ниси у сну крикнуо
престрављених очију,
заронио си у млаку јутарњу светлост
и шапатам попрскао жедне усне.

ЛЕОПАРД

За преплашену птицу
у дубини срца,
зеленило је било пресветло,
ветар превише јак,
вода сувише плава.
Затворених очију
журила сам према светлости.
Изнутра бесни
тај врели бој,
непознатих предела.
Скочио је леопард
гибак и врео,
са сунчевим пегама на телу,
и зарио ми се у груди.
Посрћем међу цвећем и лозом,
сагорела од бола,
док изнутра бесни
врели бој.

КАКО

Како да ти пружим руке,
овако крхка и плаха,
а да не узнемирим пупољак
који у теби спава?
Како да ти шапућем погледом
плашљива и сетна,
а да не замућим дубине
твојих зеница?

Дах ветра си у тишини,
док чежња у мени таласа
одсјај зоре.
Можда ће моје руже
сузне очи да отворе,
за нечујне кораке
твојих облака и птица.

Гледај ме и ништа не говори...

БОЈИМ ТЕ

Цртам те пупољком руже,
сновима, жељом,
страхом да ме нећеш
препознати.

Бојим те ватром,
гласом зелене свирале.
Бојим те маховином и
криком устрељене птице.

У пламену ноћи, мењаш се,
кријеш лице, док те љубим
росом тамних очију.

НЕ МОГУ ТИ ДАТИ

Не могу ти дати осмех,
и светлост.
Превише је плача у мени,
црне празнине,
и згаришта.
Нема ни наде,
јер, птице се не гнезде
на сувом дрвету.

Ништа ти не могу дати.

Само, узаврелу, жудну крв
што похлепно
вене ваља.
Све сам изгубила,
са облацима и птицама:
чежњу, жељу и страст.

ГОВОРИМ ТИ

Гледам у таласаву светлост вечери
и дрхтим од твога гласа,
док ми опори укуси сећања
заливају срце из дана у дан.

Твоје сам око, твоје срце,
Твоја душа, твоје сећање,
Твој врабац и пиле...

Гледам очи
давне љубави.
У мени дишу
непознате жене,
и твоје године.

Као тајну, мрачни чар,
говорим ти речи
у сетном ветру и благој светлости,
шта лудо, а крхко биће осећа.
Да и ти говориш...
Да и ти говориш...

ДРАГАН Т. ЈОВИЋ

»...ТО ЈЕ ИСТИНА,
КОЈА МЕ ПЛАШИ...«

Драган Т. Јовић, песник са наслеђем у крви, дилимом родног српског језика, непрегледном стишком равницом, завичајем, борбом за истину и правду, око себе и у себи, са радошћу певања и живљења у свету у коме јесте, понекад и нескривеном тугом због пролазности живота, пише поезију у више кругова. Они заједно чине утисак отвореног песничког говора. Лако улази у свет стиха, са вишесмисленом симболиком и вишеслојним законима у распоређивању звука и акцената. На другој страни оставља себи слободу да зађе у савременост, у стварност свакодневице, без симболичких кључева.

Драган Т. Јовић у својој веома озбиљној игри речима, увек оставља отворен распон могуће песничке игре. Зато, обухватити целину песничког стварања овог песника, уочити складност његовог унутрашњег профила, захтева шире отворен поглед и пажљиво уочавање оног шта је обод, а шта средиште, његовог књижевног изражавања. Не где дубоко у себи, неизбрисиво и спонтано, Јовић носи снагу српског народа, његово историјско и осећајно искуство. Рад и страдање, односно страст, одређују унутрашњи профил и боју гласа,

којим овај песник пева. Из те чињенице, расту све драгоцености његовог песништва, као и већина питања песника, која се у вези с њим могу поставити. О чему пева песник у неким новим условима, у новој а ипак старој, добро познатој средини? Да ли чува старе песме и напеве од заборавља, или намерава да постане песник нове писмености и савремене индивидуалне инвенције? Код Драгана Т. Јовића је у питању нешто сасвим треће. Он свим снагама покушава да стиховима, оно изворно, што бежи у град, врати својој природној средини – селу, слушаоцима на селу, чијим језиком и појмовима се служи у свом говору. Истовремено, тешком муком песник пролази кроз лирску клисуру, где је с једне стране напуштени фолклорни амбијент, а са друге стране урбани ритам речи. И док носи своју тешку реч, у њему расте жеља за ширином, за простором, што одзвања равницом и моћ да се говори дуго, отворено о свим дешавањима. У употреби речи реторика и поезија нису далеко једна од друге. Као реторичар, он нас води циљу убеђивања, доказивања, приволе, одговарања. Као реторичар, он сме да подстиче осећања и потеже емотивне аргументе. Он велича или умањује вредност чињеница, с намером да изазове одређен став својих слушалаца. Као песник, такође истиче свој предмет, употребом сугестивне језичке и стилске фигуре, тражи да утиче на слушаоца, да га освоји, засени, поведе са собом. Његов циљ је мање практичан, а више окренут ка истицању лепоте сопственог текста, значаја соп-

ствене речи. Као да је поезија – реторика која истиче саму себе, пре свега.

Јовић негује отвореност своје поезије, како формалну тако и мотивску, и у себи оваплоћује елан изражавања емоција стихом. Његове песме маме усклик патриотизма, љубави према животу, страх за млађу популацију од будућности, али и свега оног што је као млад писац у породичном дому и друштвеној заједници доживео. У његовој песничкој речи постоји дубинска структура. Ако би је рашчланили, остала би основа за нову песничку градњу, у којој слутимо страсног ствараоца песничких слика, пуних љубавне чежње и лепоте. Слутимо и песников страх да не подлегне визији нестајања човековог сродства са земљом и нераскидивим коренима предака.

Песме Драгана Т. Јовића, никад дуго не чекају аплаузе, јер њихова музика плени читаоце, изазива утисак присности и топлине. Срећна сам због постојања таквог песника, и очаравајућих песама, онако лирски, људски!

Зорка Стојановић

ПЕЧАЛБАР

Син ми отишао у печалбу
круни живот испод
туђе стреје
сели своје тиће
од гнезда до гнезда
пије црну тугу за боље дане
аргатује своју младост
као да је узео на позајмицу

На кући ми трули темељ
разјапили ми се зидови
срушио ми се кров
на срце ми стално капље јед
дан мерим од јутра до вечери
без очију
а ноћ ко гладну годину
скраћујем
од прозора до прозора

Сан ми се разлива у мору
док ноћу разуларена тишина
лудује мојим сокацима
дању ми пуста поља
говоре јадиковку
нигде човека
осим пуног гробља
на крају села

Син ми отишао у печалбу
и комшијин син
и син сина комшије
а ми смо остали да грбавимо
да отимамо атаре од шибљака
да побијамо колац на међама
од паса луталица
и од сумњивих трговаца

Знам ја како ћу
разапећу мој православни крст
уплашићу гадну смрт
али не знам
не знам
коме колевку да оставим

КУЋА НА ЗАБОРАВУ

Данас сам испратио сина
у далеки бели свет
кућу смо продали
угасили славску свећу
заборавили на гробове
а пса смо пустили из авлије
без повратка

Он је у наручје узео своје синове
а мојој маторој и мени
оставио стару кошару и наду
на расанку нам је поручио
да је старост неизвесна
као и живот

Ја сам са достојанством без сузе
пољубио своје унуке
ставио им у џепове
грумен земље и парче овог неба
да не буду гладни
и нежно сам их при одласку
помиловао погледом

Данас сам испратио живот
капију нисам затворио
и више никада нећу
да се радујем јутру
загрлио сам моју матору
рекао јој да ми спреми одело
јер и ја сам решио да отпутујем

ПРАГ

Напустио сам
своју привремену знатижељу
прешао преко прага
и обележио своје
одсуство
још увек привремено
Тај праг је веза
између онога пре
и онога после
траг на њему је неизбрисив
јер веже
све и ништа
На праг се стане
пре уласка
и при изласку
он је међа хтења
код одшкринутих врата
где чека неизвесност

ПУТ

Пролази један старац
овим путем прашњавим
као да се више
неће вратити

Пролази један човек
жури се
као да ће закаснити
на пут прашњави

Пролази један дечак
занесен сунцем у коси
својим корацима умара
пут прашњави

Пролази време
брише трагове
на овом путу прашњавом
без милости

СТАНИЦА

Већ дуго чекамо
на овом стајалишту
ако је поранила па отишла
онда смо закаснили
а можда и доцни са поласком
не треба се бојати да нећемо стићи

увек се тако то дешава
са животом

Нисмо се договорили
о великим плановима и малим жељама
нечија намера је пореметила редослед
док је ветар одлазио низ улицу
усамљени пси су арлаукали
на велики месец

ти си била лако обучена
тако се то дешава са животом

Ова станица је заклон
за сва наша ишчекивања
док чекамо у праскозорје
наши кораци одјекују у одласку
и са њима испраћамо
све наше стрепње
једном ће морати да се пође
тако се то дешава са животом.

САН О ЛЕПОМ СНУ

Ако сан се на цвет изметне
Лепо је сањати дубоко
И летети као птица у плаветнилу
Бесконечно и незауостављиво

Само треба чекати на позив

Ако сан се као сунце отвори
Нема снаге мрачна сила времена
Да обори разум у ништавило
И да се ређају људске злобе

Јасан је дан као лековита реч

Ако сан се у извор претвори
Својом бистрином жубор је песма
Тада се и камен покрене и трчи и пева
Као умилни дечији глас

За животом иду и сен и сан

Ако је сан говор који се лепи за душу
Онда су и ћутљиве рибе разговорне
Јер је свака мисао безгрешна у јутру
Од ње се мрачни усуд вазда крије

Ето мене - ако у сан одем не будите ме

САН О РУЖНОМ СНУ

Ружан је тужни дан
И ружна је птица сломљеног крила
Саката је свака нежност
Ако се не мери правом мером истине
Труло је време под мраком разума

Узалуд иду људи ако су без циља
Дужину ноћи птица мери несаницом
Када нема скровиште од ветра
Тад се и земља окреће у својој утроби

Они што сањају лепо бивају каменовани

Ружан је ружни сан онима
Што им је ноћ побегла са јастука
Свуда им око главе кружи тмина
И калемим се крв у смрад и злобу

А сан им неће ни у мртвачки сандук

МОЈА ПТИЦА НЕСАНИЦА

Кад више не будем ту
не тражи ме на степеништу
ти још увек летиш и хтела би
да сањаш лепше снове на мом срцу

Ти си моја птица несаница
кружиш ми целе ноћи над узглављем
ја те негујем као босиљак
да ми миришеш заувек

О зашто си птица а ниси анђео
све би ми лакше било
јер бих могао да се будим кад ја хоћу
а не да ми ти будеш несаница

Сваке те зоре видим на прозору
како ми отимаш узалудне снове
и трчиш као да ћеш донети нешто ново
а ја знам да ми сабираш дане

Еј моја птицо несаницо
колико сам снова због тебе изгубио
ако немам сна ја нећу моћи да објасним
да ко нема сна – нема ништа

А онда ми говори птица моја
идем летим одлазим
да певам на неком другом месту
где сан још није порушен

ЧОВЕК БЕЗ СУНЦА

На углу једне улице
негде на почетку наде
за даном који је освануо без сунца
човек са погледом испијених зеница
држао је испружену руку
не знам да ли је говорио или певао
није плакао

нико није видео
његову испружену руку

Живот је крхка творевина знао је он
пролазан као ова улица којом ходате
када одете до краја
више нећете моћи да се вратите
за вама иду други које ви не примећујете
нудим вам моју испружену руку
на којој сунце већ обитава

ја га осећам ви га не видите
на углу једне улице

Негде на почетку
стајао је човек без сунца
његове зенице нису допирале до светлости
само је рука остала у ваздуху
сузе су биле сувишне
нико није видео
његову испружену руку

човека са душом
и без зеница.

ОСТАДЕ САМАЦ

Иза свега што је било, ако се неко сети
Остаде самац
На измаку снова
Испод овог неба
Знам да су причу започели други
Пре мог доласка и пре моје смрти
Причали су гласно
А понекад чу се
И смех охоли

Ја слутећи не знах придружи се
Смело
Да покрај ватре
Њихове што букти
Огрејем и своје озебло тело

И тражећи само топлине
И сјаја
Срећан бејаш
И срећом огрнут
До бескраја

Време ружно каза ми се
Чудним криком бола
Та њихова прича
Беше само варка
Обмана лажна и гола.

ПЕСМА КАО ТУГА

Горка је ова песма
самовита и уплашена
безнадежна као грч грла
неизвесна као чекање.

Горка је ова песма
недочекана као јутро
оболелој ноћи уздах
и јадиковка мајке

Горка је ова песма
и од најгорчије песме
од сваке молитве
на коленима

Горка је ова песма
као пут који је неповратан
док кружим око ње
без осуде.

ПЕСМА О МОМ ПСУ

То ли те целе ноћи
Гуши лавеж
И заздани ланац
Око врата
Па се не радујеш
Јутру
Ни мом гласу

Мене убија
Нескривена љубав
Што сам ти друг
А нисам вичан
Да ти дотакнем тугу

Ако си се ноћас
Шетао са месецом
По пустој тишини
Откуд толико гласова
У мом сну
Који су арлаукали
На моју криву судбину

Твоје уморне очи
Ставићу
На мој образ
Нека се радосно јутро
Радује
А људи чуде
Нашем пријатељству
Јер смо слични по верности

ИСТИНА

Кад станем овде
и погледам тамо у даљину
више нећу мислити на вас
јер је велики корак доведе
онога који се спасе своје храбрости
да више не чује ничији глас

Моја сенка је тамо иза брда
у мојој речи станују моји снови
као да сам решио енигму постојања
али још увек не умем објаснити
грехе поноса као узроке кајања
и немирне игре без оправдања

Знам да сутра неће бити времена
за бисере које сам имао
јер сам их оставио у аманет
како бих заштитио осмех и љубав
зато примите на дар моје песме
јер злато више нема цену

то је истина која ме плаши

ДАЛЕКО

Онда кад треба да одеш
отићи ћеш далеко далеко
од погледа и од љубави
од неког који те гледа попреко
и неког који те воли
али далеко је исувише далеко
и оно боли

Ако си решио да одеш
тамо далеко далеко
зашто још једном не замолиш
да то путовање одложиш
јер можда још ниси све рекао
ниси платио задњу туру
за оне које највише волиш

Ако баш треба да одеш
тамо далеко далеко
немој то никоме да кажеш
јер не знаш да ли те чека неко
и не знаш праву стазу до тамо
трновитија је она од ове овде
по којој смо навикли да корачамо

ПЕСМА ЗА ДВОЈЕ

Ако ти случајно одеш
где ћу да сакријем време
које те је познавало
јер нећу моћи да се излечим
од твоје болести

На крају улице којом смо одлазили
и враћали се у недоглед
неће те сачекати нико
тамо се надмећу црни облаци
а ти ниси понела кишобран

Нећу да то буде онај последњи дан
који не могу да заборавим
и нећу да га упишем у календар живота
без обзира да се било шта деси
ја ћу говорити да си само отишла кобајаги

Ако ти случајно одеш
тражићу да ми се врате дани
одузети твојим осмехом
и ћутаћу до бесконачности
док ме не позовеш да те загрлим

Ево распремам постељу срца поред обале
за коначиште жеља којима се нисмо поиграли
трајаће ова вечност као вода што отиче
кажем ти постоји разлог да не одеш
долази пролеће држи ме за руку.

ДУНАВ У РАМУ

Јутрос сам опет пре зоре
на твојим обалама
моћни владару
силна снаго што
вијаш ми душу
валовима плавим

Кроз време чујем и видим
како дереглије језде таласима
како топови са тврђаве
бране судбину
а звона Рамске цркве
надјачавају таламбасе и зурле
док млада пашеница
пред иконом светог Ђорђа
окајава грехе и говори

А Дунав тече као живот
одлази и не враћа се
Дунав је као судбина
иде својим током без сажаљења
Дунав је као вечност
не може га избрисати време
Дунав је као љубав
пролази али се воли.

ДУНАВСКА СВИТАЊА И СУТЕНИ

Како су лепа
дунавска свитања
сањиви див се маглено
протеже вековима
и нема разлике
између љубави и сна
а ти си као река
гиздаво плаховита
и тражим те
по дунавским обалама
Добри су рибари
уловили своју
златну рибицу
која нема три жеље
и ено их сви пију вино
у част улова
само сам ја сишао поред реке
да испуним твоју жељу

Јутро је опет отишло
усамљено уместо мене
ја сам сањао срећу
пред свитање
изговарао сам молитву реци
јер знам да си ту негде
поред и уз
овог датог живота
сада ме бриге море

да време не нашкоди
твом невином осмеху
О како су лепа
та дунавска свитања и
ти дунавски сутони
као златом окупана душа
а у твојим очима Дунав
увире као чежња.

ДУНАВСКЕ ВЕЧЕРИ

Лепе су дунавске вечери
сребрнасти су срца уздисаји
кад љубав ми негде у души
надјачава Царевчева виолина

Лепи су ти драгуљи
освежени карпатским ветровима
које ни вода силна
вековима не одузе

И док се таласи пене
ко дивне ноте а танке жице
кидају дане ко Ђердане
са груди дунавске лепотице

Да ли то трешти креш енто
или се у ритму погледа римује
пицикато у стиху песника
који бере звезде над Дунавом

Лепе су дунавске вечери
сребрнасти су срца уздисаји
док Дунавом успомене језде
а прати их Цара виолина.

МАГЛА

Спустила се
низ хоризонт погледа
густа или прозирна
свеједно
уморна и тужна

Пала као зебња
надвила се на очи
као омча
окачила се око врата
она и туга

Разастрла своју мрежу
као болест која се не лечи
а онда је скривено
ушла у кости
црна попут ноћи

Магла
магловитија од урока
страшнија од куршума речи
који пролази кроз срце
а оно још пева

ЕПИЛОГ

Најпре бих у завршном Слову прозборила концизно о **поетици** (посебно узносећој духовној вредности) троје врских песника: Биљане Меших Јанковић, Зорке Стојановић, Драгана Т. Јовића. Ови већ, у књижевној периодици и објављеним књигама доказани аутори, повезани чаролијом стихова, и међусобним искреним другарством, пожелели су да се нађу у заједничкој књизи песама. Жељено, учињено! Сада се посвећеним читаоцима, као и аналитичараима песништва, представљају три оригинална поетска бокора, различитих форми и језичко – стилских одредница, а истоветним осебујно – замамним мирисима. Целокупно лирско ткање књиге, **Ослобађање од тескобе**, има чврсту кохезиону потку. Јединствену нит, која се може именовати најумнијом и најлепшом бљештавом речју, Љубав! Пошто су Зорка Стојановић и Драган Т. Јовић подробније записали своја запажања о заступљеним песмама у заједничкој књизи, тренутно није неопходан други студиозан Приказ. Ипак, моје Слово би ми било врло оскудно, ако не бих, бар још, навела наслове песама што су ми интригантно узбуркале душу и дух.

Талантевана Биљана Меших Јанковић својом дијалошком топлином мами знатижељу одгонетања у песмама: **Аве Цезаре – поздрављају те они који ће умрети, Пандора, Ненасилна песма, Не хвала.**

Очарававајуће песме Зорке Стојановић јесу:
Замка, Дрво-Запис, Леопард, Говорим ти.

Драган Т. Јовић може се подичити насловљеним поетским следом: **Кућа на заборау, Траг, Нада, Сан о лепом сну.** Лепу и тачну визију бића песме имао је Драган Т. Јовић када је записао: да је она (песма) сан о сну.

Мени само преостаје подстицајна жеља да сво троје песника дуго и предано бележе само предивне снове!

Пролог Драгана Т. Јовића, „Под тачком разно“ постављајући бројна питања, изазвао је моја шира промишљања о књижевности. Овом приликом представићу вам само фрагмент **О чину стварања.**

Моћ стварања Божији је дар, дат сваком човеку. А да ли ће даривано бити осведочено, зависи од сплета друштвено – историјских услова и прегнућа појединца. Природна је тежња уметника (свих врста) да обелодане и презентују сопствена дела. Такву жељу нарочито имају књижевници. Зато што, посредством дела, поете и прозаисти потврђују битност свог смисаоног постојања и неопходност суштинских разговора са људима. Успела књижевна остварења својом сугестивном експресијом могу побудити јачање савести и свести сваког појединца. Писане речи могу „палог“ човека ослободити његове материјалистичке

пропадљивости, и уздићи га на ниво Обожења. Пробуђена уметношћу човекова унутрашња лепота (разборитост, племенитост, истинољубивост и марљив рад) спасиће живот на Земљи.

Златија Радовановић

БЕЛЕШКА О АУТОРИМА

Биљана Мешић Јанковић рођена је 1969. године. Живи у селу Петка. Мајка је троје деце, и како сама каже „од када зна за себе заљубљена је у Јесењина“. Пише поезију од ране младости. Члан је Клуба љубитеља књиге „Мајдан“ и других књижевних клубова. Поетским радovima заступљена је у бројним зборницима и антологијама. Своје радове објављује у књижевној периодици. Бави се хуманитарним радом, а и сама је покретач многих хуманитарних акција. Члан је подршке Слободану Јотићу оболелом од МС, који се бори против болести трчећи маратон. Успешна је у декупаж техници, али изнад свега воли књижевност и поезију.

Ово је њена прва поетска збирка.

Зорка Стојановић, рођена 1963. године у Пожаревцу. Живи у Малом Црнићу, ради у библиотеци „Србољуб Митић“ Мало Црниће. До сада је објавила пет збирки поезије: „Кад бразде клијају“, „Чекајући свитања“, „Једино имање“, „Певај оком“ и „Крик на длану“. Заједно са Славицом Пејовић, Голубом Јашовићем и Славишом Миловановићем објавила је збирку поезије „Црном водом на Дунав“. Аутор је монографије 130 година постојања библиотеке „Србољуб Митић“, персоналних библиографија Милисаве Миленковћа и Ане Дудаш. Приредила је „Избор из дела Божидара

С. Николајевића“, Зборник дечијих књижевних радова „Див Стигу“, Зборник родољубиве поезије завичајних писаца „Видовански цвет“, едукативни приручник за децу са L DOWN sindromom „Осмех деце сунца“.

Радове је објављивала у разним књижевним часописима, а заступљена је и у бројним антологијама. Поред поезије пише критике и есеје. Бави се и новинарством. Поезија јој је превођена на Немачки, Италијански и Македонски језик.

Члан је Удружења књижевника Србије и Удружења новинара Србије.

Драган Т. Јовић од оца Тихомира и мајке Данице, рођен је 26. октобра 1948. године у селу Црљенац, тадашњи срез Млавски, ФНРЈ.

Основну школу је завршио у месту рођења, Гимназију у Петровцу на Млави а у Београду је студирао Филозофски Факултет-Историју уметности.

Своје прве песме објавио је у току студија у листовима: Студент, Омладинске новине и Младост. У часопису „Стиг“ је заступљен скоро од првог броја. До сада је одјавио три књиге поезије, „Један део живота“, „Моја кућа“, и „Песме“. Приредио је монографију „Четрдесет година часописа Стиг“ и монографију „Четрдесет година ФЕДРАС-а“. Био је главни и одговорни уредник часописа „Стиг“. Позија му је превођена на Италијански. Добитник је повеље УКС Браничевско-стишке књижевне заједнице за књигу „Моја кућа“. Члан је Удружења књижевника Србије.

САДРЖАЈ

Пролог.....	5
-------------	---

БИЉАНА МЕШИЋ ЈАНКОВИЋ

Ave cesare morituri te salutant / Аве цезаре - поздрављају те они који ће умрети.....	13
Песме са посветом.....	15
Рушка 1969-2012.....	15
Рушка 1969- 2012.....	16
Морфејево копиле.....	17
Прича из Едемског врта.....	18
Опроштај.....	19
Звездани ковач.....	20
Налик.....	21
Обична љубавна.....	22
***.....	23
Воду у вино.....	24
Искрена.....	25
Оглас.....	26
Ветрова успаванка.....	27
Бреза.....	28
Не прођох никад кроз Приједор.....	29
Без одговора.....	31
Кућа наде.....	32
Самсонова песма.....	33
Не знаш.....	35
Молитва.....	36
Клеопатрина песма.....	37
Моја песма.....	38
Игра.....	39

ЗОРКА СТОЈАНОВИЋ

Замка.....	45
Не познају ме руже.....	47
Бич успомена.....	48
Знак.....	49
На другом крају неба.....	50
Мој свет.....	51
Нећу се вратити.....	52
Слутња.....	53
Ветровит дом.....	54
***.....	55
Сенка.....	56
Ватра.....	57
Камен.....	58
Фењер.....	59
Дрво - запис.....	60
Прозор.....	61
Око моје.....	62
Рука.....	63
Леопард.....	64
Како.....	65
Бојим те.....	66
Не могу ти дати.....	67
Говорим ти.....	68

ДРАГАН Т. ЈОВИЋ

Печалбар.....	74
Кућа на забраву.....	76
Праг.....	77
Пут.....	78
Станица.....	79
Сан о лепом сну.....	80

Сан о ружном сну.....	81
Моја птица несаница.....	82
Човек без сунца.....	83
Остаде самац.....	84
Песма о мом псу.....	86
Истина.....	87
Далеко.....	88
Песма за двоје.....	89
Дунав у Раму.....	90
Дунавска свитања и сутони.....	91
Дунавске вечери.....	93
Магла.....	94
Епилог.....	95
Белешка о ауторима.....	98

Биљана Мешић Јанковић
Зорка Стојановић
Драган Т. Јовић
ОСЛОБАЂАЊЕ ОД ТЕСКОБЕ
или Под тачком различно...

Издавачи:

УКС Браничевско-стишка књижевна заједница
Библиотека „Србољуб Митић“ Мало Црниће

За издавача:

Милисав Миленковић
Данијела Божичковић Радуловић

Лектура и коректура:

Златија Радовановић
Радица Павловић

На корицама:

Владимир Куш - Излазак сунца

***Технички уредник
и идејно решење корице:***
Слободан Голубовић

Штампа:

Својадиновић
Петровац на Млави

Тираж: 300 примерка

ISBN: 978-86-87003-72-9

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

МЕШИЋ Јанковић, Биљана, 1969-

Ослобађање од тескобе или Под тачком разно
--- / Биљана Мешић Јанковић, Зорка Стојановић,
Драган Т. Јовић. - Мало Црниће : Библиотека
“Србољуб Митић” : УКС, Браничевско-стишка
књижевна заједница, 2017 (Петровац на Млави
: Стојадиновић). - 104 стр. : илустр. ; 21 см. -
(Едиција Стишки књижевни круг ; књ. бр. 40)

Ауторкине слике. - Тираж 300. - Стр. 95-97:
Епилог / Златија Радовановић. - Белешка о
ауторима: стр. 98-99.

ISBN 978-86-87003-72-9 (БСМ)

1. Стојановић, Зорка, 1963- [аутор] 2. Јовић,
Драган Т., 1948- [аутор]

COBISS.SR-ID 248916236